

Villa Agus Mas klaar voor gebruik

De rituele inwijding van de huistempel

Nog geen dag later zal ik, misselijk van deze stap, zeggen: 'Ik heb me vergist, sorry, het gaat niet door.' Nog weer een dag later, tijdens het ontbijt, vraagt onze zoon van 8 aan mijn vriendin, mijn kant uit knikkend: 'Wil ze weer niet?' Ik zie zijn teleurgestelde gezicht, dat van zijn broertje, dat van mijn vriendin, en ik denk: doeltreffender had zijn vraag niet kunnen zijn.

Waarom koop je in godsnaam een vakantiehuis op Bali, 16 uur vliegen hiervandaan? Dit is de reactie van de ene helft van de mensen die we over onze plannen vertellen. De andere helft zegt: 'Stoer.' Of: 'Als jullie het gaan verhuren, dan boeken we meteen.' Mijn moeder zegt: 'Godverdomme.' Ze vindt dat we een groot risico nemen door een huis te kopen in een land waar aanslagen worden gepleegd en waar de aarde beeft en de zee verzwelgt. Ze zegt: 'En dan gaan jullie zeker ook emigreren.' En dat we ons geld beter hier kunnen besteden, aan een groter huis.

Maar dat wil ik nou juist niet, ik wil niet dat gebaande pad, van klein huis naar groot huis, en om de zoveel jaar een nieuwe bank. Ik wil een leven buiten Nederland, waar iedereen het alleen nog maar over moslims heeft, en waar we klagen, klagen, klagen terwijl we het zo goed hebben.

Ik wil Jro Nyoman Banaspati Raya – in elk geval voor een paar weken per jaar.

Twee maanden later zitten we in het vliegtuig. De bouwers hebben gebeld: 'Jullie moeten nu komen, er zijn twee locaties waaruit je kunt kiezen, maar er zijn kapers op de kust, het zou jammer zijn als jullie achter het net vissen.'

Het wordt een afschuwelijk verblijf. Het regent onafgebroken en we zitten in een naargeestig hotel waar we de enige gasten zijn – op een oude Nederlander na die elke avond drie prostituties laat komen en dan heel hard *Het kleine café aan de haven* draait.

Wat nooit eerder is gebeurd, gebeurt nu wel: we hebben geen enkel gevoel bij het land. Drie dagen lang vragen we ons af: waarom willen we dit eigenlijk? Wat doen we hier? Kunnen we het moreel

Met drie keer drie zoenen zijn we de trotse toekomstige bewoners van een klein stukje Bali

plekken vertellen ze over de deal die ze altijd met de verkopende lokalen sluiten: voor het stuk grond dat ze verkopen, krijgen ze twee keer zoveel grond terug, en dan blijft er ook nog geld over om er een fatsoenlijk huis op te zetten. Als we vervolgens vragen of de vissers het niet erg vinden om hun plek aan het strand op te geven, zegt Putu: 'Balinezen wonen niet graag aan zee. In de zee wonen kwade goden.'

Niet veel later staan we aan de rand van het dorp Dencarik. De golven spoelen zachtjes op het strand, de eenden waggelen over de rijstvelden. 'Dit is het', zeggen we tegen elkaar, 'dit wordt het dan.' We zetten stappen, 35 meter in de breedte, 50 in de lengte. Dus deze boom is ook nog van ons? En deze pluk palmen hier, kan die blijven staan?

Nog een uur later, in het kantoor van Bali Beach Garden, is de deal in vijf minuten beklonken. We verwachten handtekeningen, een contract, veel stempels, maar nee: met drie keer drie zoenen zijn we de trotse toekomstige bewoners van een klein stukje Bali, en

gezien wel maken om hier een huis te bouwen? Wat is dit eigenlijk voor nekoloniaal gedoe?

Na het zoveelste wanhoopsmoment besluiten we: we doen het niet. Of nee: we gaan ons vanavond flink bezatten, en als we morgen wakker worden en we voelen ons nog steeds zo, dan doen we het niet.

De volgende ochtend schijnt de zon en hebben we een afspraak met de mannen die land aankopen voor Bali Beach Garden. Onderweg naar een van de mogelijke

van een huis met vier slaapkamers, twee badkamers, een zwembad en een tuin van 1650 vierkante meter. We besluiten het Villa Agus Mas te noemen, naar Maas en August, onze zoons. Net als Snackbar Hepi, van Hennie en Piet, maar dan exotisch.

12 augustus 2007. Mail. 'We zijn begonnen aan jullie paradijs.' Vrienden vragen: 'Vinden jullie het niet moeilijk om niet bij de bouw te zijn?'

Ja, dat is moeilijk. Maar het is ook wel rustig om de controle eens uit handen te geven. Bovendien: de keuze voor het type huis is al gemaakt, het enige waarover we nog hoeven beslissen is de kleur van het houtwerk, keramische tegels of hardsteen, donker of licht graniet in de keuken. Dat gebeurt allemaal per mail.

Maar hoe weet je dat alles goed komt? 'Vertrouwen', zeggen we, 'en foto's.' Foto's van de fundering, van het graven van het zwembad, foto's van de muren, van het dak, het tuinpad, van de badkamers, de keuken, de vloer. Vier maanden lang leven we van zondagochtend naar zondagochtend, want dan komen ze per mail, begeleid door een briefje: 'Geniet er maar lekker van, en groetjes uit een zonnig Bali.'

Maar als we dan eindelijk gaan, om de oplevering mee te maken op 25 december, is het zonnige Bali ineens niet zo zonnig meer. In Java beeft de aarde en overstromen de rivieren, en de altijd zo rustige Bali Zee komt tot aan de muur die het strand scheidt van onze tuin – en op een nacht komt hij eroverheen. Alle trapjes naar het strand zijn afgebroken, op sommige plekken is het zand anderhalve meter diep weggeslagen.

'Zo wild is-ie nog nooit geweest', zegt Ketut, die extra wierook bij het poortje aan het strand brandt om de goden gunstig te stemmen.

Daar zitten we dan, in een prachtig huis. Hartstikke bezorgd. En de pluviuizen barsten ook al. Het stinkt in de badkamer. De harmonica's functioneren niet.

We verliezen ons vertrouwen, en zeggen: 'Waarom wilden we dit ook alweer?'

Het antwoord komt twee dagen later, wanneer de zeespiegel zakt en Bali Beach Garden zich een betrouwbare partner toont door na elk telefoontje binnen vijf minuten een paar mannetjes te sturen om de fouten te herstellen. Dan blijkt ook hoeveel makkelijker alles hier gaat. Zorgen waar je thuis nachten van wakker ligt, verdampen binnen een dag.

Twee weken lang zullen we druk zijn met het inrichten van het huis. Een beetje stress geeft dat wel, want de eerste huurders arriveren vlak na ons vertrek. Toch: als er in plaats van blauwe kussens oranje kussens worden geleverd, lachen we met leverancier mister Kordijn, die een verkeerd kleurnummer heeft aangekruist. We laten de hovenier planten aanleggen in zijn geliefde golfpatronen, ook al hadden we de borders liever een beetje recht. Er wordt een tuinhok voor ons gesmeed, met een hart in het midden en blaadjes tussen de spijlen. Balinezen houden van versieren.

Met elke dag die verstrijkt wordt de gedachte sterker: we blijven hier, voor altijd. Een straathond kiest ons als baasje en blaft naar iedereen die het terrein nadert. De mensen die een jaar geleden nog op ons stuk land woonden, zwaaien elke ochtend en avond, verre van vijfandig. Hun kinderen spelen met die van ons, terwijl we thee drinken in de warung schuin achter ons huis. Even later zien we ze achter op een brommer bij een vader uit het dorp – ze waren iets te ver uit de buurt geraakt.

De dag voor we vertrekken, spreken we Marijke, die een paar maanden geleden naar Bali is geëmigreerd. Ze zegt dat ze vanuit Nederland zo vaak de vraag krijgt: 'En wat nou als het mislukt? Of als je spijt krijgt?'

'Dat vind ik zo kortzichtig', zegt ze. 'Moet het feit dat het eventueel anders loopt dan je had verwacht, je weerhouden van een spannend avontuur?'

Wanneer we even later de tuin staan te sproeien en zien hoe vissers in hun gekleurde prauwen hun netten binnenhalen, weten wij dit in elk geval zeker: hoe het ook zal uitpakken, op 11 maart 2007 hebben we er een leven bij gekregen – en het is in alles anders dan hier. _____